Archetype

Χρήστος Αθανασόπουλος

Τάσος Μπίρης - 14/11/2020

«Η δεύτερη (και πιο οδυνηρή για εμάς) αποχώρησή του»

Σήμερα μάθαμε με μεγάλη λύπη τη **«δεύτερη αποχώρηση»** του Χρήστου Αθανασόπουλου, άξιου Αρχιτέκτονα και Καθηγητή. Ενός ακόμη εξαιρετικού μέλους της Ιστορικής Γενιάς του ’60 και της «Άνοιξης του Ελληνικού Μοντερνισμού», συνάδελφου και φίλου, που τώρα όμως έφυγε πια για τόπους πολύ μακρινούς…..

Αντί για άλλα λόγια, αναζήτησα -και βρήκα- στο αρχείο μου την επιστολή με την οποία αποχαιρέτησαν τον Αθανασόπουλο τα μέλη ΔΕΠ του -τότε- νεοσύστατου Τμήματος Αρχιτεκτόνων ΔΠΘ, κατά την **«πρώτη αποχώρησή»** του από την ενεργό διδακτική του δράση. Ταυτοχρόνως, και από τη θέση του «γεννήτορα, οργανωτή και πρώτου Προέδρου» του συγκεκριμένου Τμήματος, που ίσως ήταν γι’ αυτόν και το πιο αγαπητό από τα επιτεύγματά του, ένα είδος «παιδιού» του.

Η επιστολή είχε ως εξής:

Πώς γεννιέται μια Σχολή Αρχιτεκτονικής;

Οι περισσότεροι έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε κάθε τι που είναι κατακτημένος θεσμός και λειτουργεί πια ενσωματωμένο στον καθημερινό μας βίο, ως αυτονόητο.
Ότι, κατά κάποιον τρόπο, υπήρχε εκεί ανέκαθεν ως προϊόν παρθενογένεσης. Ότι απλώς περίμενε τον δικό μας κατοπινό ερχομό για να γίνει αντικείμενο της δικής μας χρήσης και της -συνήθως αυστηρής- κριτικής μας.

Όσο για μετά τη δική μας αποχώρηση; «Γαία πυρί μειχθήτω»!

Εντούτοις, τίποτε δεν είναι αυτονόητο. Όλα γεννήθηκαν κάποια στιγμή από κάτι ή κάποιον άλλο.
Πριν από εμάς, ομάδες ή μοναχικές προσωπικότητες οραματίστηκαν, φρόντισαν, βασανίστηκαν, επέμειναν. Πριν από εμάς είχαν τη φαντασία, τη βούληση, τη γνώση, να θέσουν νέους στόχους και να τους υλοποιήσουν, μετά από πολλή εργασία. Είχαν και την αυταπάρνηση, πολύ αργότερα στην ώρα τους να αποχωρήσουν. Για να προσφέρουν τη θέση τους στους επερχόμενους.

Αυτή η «ακολουθία», η «συνέχεια» του νήματος της διδασκαλίας μέσα στον χρόνο, είναι βασικό σημάδι της πεμπτουσίας του νοήματός της.

Όταν αυτό το δρων κοινωνικό και πολιτισμικό κεφάλαιο νεκρώνεται ή διακόπτεται (λόγω βίας, απρονοησίας, ή και απλής ανοησίας), τότε όλοι φτωχαίνουμε, αλλά και είμαστε υπεύθυνοι.

Γι' αυτό σήμερα αναγνωρίζουμε και τιμούμε στο πρόσωπο του Προέδρου μας, αρχιτέκτονα και καθηγητή Χρήστου Αθανασόπουλου, που αποχωρεί, τον «πρώτο διδάξαντα». Είχε την ιδέα για τη γέννηση του νεοσύστατου Τμήματος Αρχιτεκτόνων του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης». Πραγματοποίησε την ιδέα και της έδωσε θεσμική, αρχιτεκτονική, λειτουργική, οικονομική υπόσταση. Κυρίως βοήθησε ώστε το Τμήμα να γίνει και «Σχολείο» ζωντανό, με τους πρώτους διδάσκοντες, τους διδασκόμενους και το διοικητικό προσωπικό του. Όλους εμάς που -εδώ στις εσχατιές του τόπου- μας φέρνει, μας νοιάζει και μας ενώνει η αρχιτεκτονική και η διδασκαλία της.

Τώρα πια καλούμαστε μαζί, συλλογικά, να προχωρήσουμε με ιδέες και πολλή δουλειά το έργο που μας παραδίδεται. Για να παραδώσουμε, στην ώρα μας και εμείς, το πολύτιμο φορτίο στους επόμενους.

διδάσκοντες- διδάσκουσες,
σπουδαστές- σπουδάστριες,
διοικητικό προσωπικό,

Ξάνθη,14 -7-2005

Γι΄ αυτό λοιπόν, και παράλληλα με τις όποιες προσωπικές αναμνήσεις μου, πιστεύω εδώ ότι τώρα χρειάζονται περισσότερο από ποτέ αυτές οι σπάνιες (απούσες πια, αλλά -περιέργως- διαρκώς παρούσες) προσωπικότητες, όπως εκείνη του Χρήστου.
Για να λειτουργούν ως παραδείγματα ενέργειας, δράσης, έμπνευσης, προς όφελος όλων, αλλά κυρίως αυτών που θα αποτελέσουν το «**Νέο Αίμα».**
Το **«Νέο»** που θα τιμήσει και θα αναπληρώσει τις μεγάλες απώλειες.....